ens fa impressió, aquesta renúncia a l'èxit fàcil.

—Li agrada? Doncs vegi el 25 de setembre, "L'homenatge al senyor Badia":

Diumenge va celebrar-se a Barcelona un acte que en la història política i social de la ciutat no té parió; l'homenatge al policia senyor Miquel Badia. No crec que en el que va de segle, Barcelona hagi presenciat un acte com el de diumenge. I consti que no varen organitzar aquest homenatge les forces vives, que no varen adherir-s'hi, el Foment del Treball Nacional, ni la Cambra del Comerç i de la Indústria, ni l'Associació de Banquers, ni cap altre organisme patronal. Encara que pugui semblar que els organitzadors de l'homenatge foren les Joventuts d'Estat Català, que comanda el senyor Badia, això no és cert; l'homenatge fou realment pensat i sentit per una gran massa popular.

Va seguint i acaba:

Evidentment, perquè tot això hagi estat possible, perquè s'hagi pogut fer un homenatge popular a un policia, ha d'haver passat alguna cosa molt profunda. Sigui com sigui, haurem, almenys,de reconèixer que d'actes com aquest no se'n veuen a tot arreu, i que es tracta d'un acte d'un conservadorisme reconfortant.

—Què n'hi sembla de tot això? En vol més?

—Si no és fals, no. Apa, diga'ns alguna cosa falsa.

—Veurà, veurà... deixi'm pensar. Es posà en èxtasi i tot seguit:

¡Ah, sí! Miri. Veig en Brunet anant a sopar al Suís. En Dencàs ja hi és. A cada replà de l'escala dos guàrdies de seguretat, tots amb les senyes d'en Brunet i la consigna de no deixar passar ningú més que ell. Els veig... El reconeixen i el saluden. En Brunet arriba. Amb en Dencàs hi ha el seu secretari. Però veig que en Dencàs diu al seu secretari que se'n vagi. El secretari se'n va i els dos personatges comencen de parlar.

En Dencàs parla de la seva admiració per Hitler i Mussolini i les ganes d'imitar-los.

Sento veus... Sento veus com en Brunet li diu que té raó; que en un poble com Catalunya podria fer l'experiència. Només li sap greu que tingui tants tractes amb en Badia. Ara sento les veus d'en Dencás. Li diu que d'en Badia sí que no se'n pot pas desfer, li donin el que li donin, perquè és el seu braç dret, i li té una veneració extra-

Ara no sento veus. Ah, sí! Sento el que pensa en Brunet. Escolteu el que pensa: Pel que es proposa en Dencàs, en Badia no pot pas anar malament, encara que fos víctima d'una ensarronada. A l'hora d'afusellar gent, potser també hi caurà.

—I res més?

—Veurà; si hi vol posar alguna fantasia...

—Vinga!

—Veu? I si posés, per exemple, que aquell diari que havia de fer sortir en Dencàs havia d'ésser pagat per en Bertran i Musitu?

—El de la Lliga?

—Noo!... El seu fill, el de Penya Blanca!

—Noia! Potser en farem massa!

—I si afegíssim que en Dencàs deia que el diner era diner i no s'havia de mirar d'on veniá?

—Vaja, Noia, això no ho poso.

—Doncs fem una fantasia més innocent. Que en Dencàs havia demanat a en Bertran i Musitu si li podia proporcionar un avió per aquella nit, i que el noi Bertran li havia dit que sí i després no va poder ésser?

—Això ja és més per passar l'estona.

—I després pot posar encara que els qui portaven l'organització del nonat diari d'Estat Català, que eren d'Estat Català, varen ésser nomenats pel coronel Jiménez Arenas redactors del *Full Oficial*. Això també fa bonic, i com que no és **veritat...**

—Bé, t'adverteixo que ho publicarem perquè dius que és mentida. Ja veus que EL BE NEGRE no vol agafar mala fama.

—Ja hi pot pujar de peus.

—Que és mentida o que és veritat?

—Sí, senyor.

amb el cor a la mà

EXCES DE ZEL

El senyor Manuel Brunet i Vinyals, que cada dia bat el seu propi rècord de lliguisme entusiasta, ja troba en el número de *La Veu* de diumenge, que fins el senyor Codolà és genial.

(El senyor Codolà és el senyor Codolà i Gualdo.)

Aquest desbordament del senyor Brunet ha produït un cert nerviosisme en les esferes directives de la Lliga. Hom ja donava per descomptat que el periodista vigatà, en entrar a treballar a les ordres del senyor Duran i Ventosa, havia de trobar genials, ultra l'esmentat Duran, els senyors Cambó, Ventosa i Abadal; notabilíssims, els senyors Vidal i Guardiola, Bausili, Vallès i Pujals, Rahola i Badia; activíssim, el senyor Estelric; joves esperances, els senyors Saltor, Roda Ventura, Codolà...

Però el senyor Brunet, saltant-se les categories i cremant les etapes, ha consagrat genial el senyor Codolà (i Gualdo).

—L'haurem de vigilar—digué en Cambó, gratant-se la barba—. L'haurem de vigilar, perquè sinó, un dia d'aquests *ens* dirà ¡Ilustre amic al doctor Huguet...

* * *

Més Història d'Espanya...

des pérdidas en una guerra con los romanos. La invasión de España fué con objeto de reparar tanto daño. Amírcal, que empezó la conquista de España, había traído consigo a un hijo suyo, de nueve años, llamado Aníbal. En Cádiz, ante el altar de Hércules, le hizo jurar su padre odio eterno a los romanos, juramento muy conforme con sus inclinaciones, y que cumplió fielmente. De Aníbal se dijo que era mayor que toda Cartago, porque sólo él luchaba por ideas nobles, en cumplimiento de la palabra empeñada y para engrandecimiento de su patria; todos los demás buscaban únicamente riquezas. Por ese motivo ha quedado el nombre de Aníbal rodeado de una aureola* de

* * *

TELEPATIA

El gerent d'una coneguda entitat que havia subvencionat la cursa de la Penya Rhin, li va demanar, en compensació, 500 entrades perquè hi poguessin anar els seus empleats. Les entrades, naturalment, foren enviades, com és de suposar, marcades. Però el bo del cas és que el dia de la cursa les venien els revenedors! Es veu que tots els empleats de la casa varen tenir el mateix pensament: feia massa calor per anar-hi, i d'una entrada sempre en donen alguna cosa.

NO TENEN SENTIT DE L'HUMOR

El Día Gràfico publicava la següent notícia:

Tarragona, 25. — Anoche, a las doce, después del disparo de una magnífica traca de fuegos artificiales, se procedió a la parodia de la quema de la falla de la Rambla del 14 de Abril.

El público, al advertir que la falla no era totalmente quemada, lo que se hacía en evitación de que pudieran ocurrir desgracias y quemarse alguno de los árboles cercanos, protestó ruidosamente, produciendo una gran pita.

Si es tractava d'una paròdia, potser era demanar massa que es cremés i fer massa en cremar-se el públic per no cremar-se la paròdia.

F E M I

és el nom de les famoses PERLES que tanta fama tenen pels seus resultats definitius.
Venda, Farmàcies

Després dels èxits aconseguits a

MONACO - TRIPOLI - AVUS i EIFEL,

el dia 23 de juny darrer, classifica els seus tres cotxes en

1.er, 2.on i 4.rt

lloc, adjudicant-se el

GRAN PREMI DE L'AUTOMOBIL CLUB DE FRANÇA

MERCEDES BENZ

diumenge passat, al

Circuït de Montjuïc

tancà aquest cicle de victòries adjudicant-se el

Gran Premi Penya Rhin

en competència amb els més famosos corredors, arribant en

1.er i 2.on

lloc el dos cotxes inscrits

"Automóviles Fernández, S.A."

BALMES, 155-157 BARCELONA

A MONTJUÏC A *SENTIR* LES CURSES D'AUTOMOBILS

Després de fer-nos estar amb l'ai al cor uns quants dies; que si es fa, que si no es fa, va celebrar-se la III Copa Barcelona al Circuit de Montjuïc amb aquella enorme concurrència de públic que varen poder constatar tots aquells qui varen assistir-hi, que són precisament els qui varen fer que la concurrència fos enorme.

* * *

Nosaltres també som dels qui vàrem *formar*. En arribar al recinte, amb l'americana al braç, ens disposàvem a seguir la cursa. Preguntàrem a un feliç mortal que podia contemplar ben bé un pam de carretera. Era un amic nostre fusbolista:

—Com estan, ara?

—Un a zero a favor del Sevilla.

* * *

Quedàrem aclaparats, però disposats a tot, anàrem seguint la cursa d'*oído*.

En preguntar per madame Elenis, ens contestaren:

—S'ha retrassat molt. Les dones, ja se sap; mai no són puntuals.

—Noi, a Nuvolari, el cotxe no li respon.

—Potser comunica.

* * *

—Mira, madame Elenis ha abandonat.

—Sí. S'ha enfadat perquè en Garcia li anava al darrera tota l'estona.

* * *

De prompte notàrem que s'havia acabat la cursa: l'altaveu demanava que la gent no envais el circuit i a l'acte ens trobàrem empesos al bell mig de la pista. Llàstima que ja no passaven els cotxes. Tan bé que els hauríem vist!

* * *

Pel que vàrem poder sentir, les curses de Penya Rhin només tenen un defecte: que Nuvolari encara no n'ha guanyat cap.

I Nuvolari és l'ídol dels aficionats a la velocitat.

Ara que la culpa és una mica seva. Sempre tria la marca més *asmada*. Els Alpha Romeo rutllen? Doncs els Masserati. Que hi ha un cotxe que corre més que l'Alpha? Doncs ell, Alpha Romeo.

* * *

LA BENEFACTORA CENSURA

—Com és que va tan ben preparat d'Història d'Espanya?

—Es que llegeixo EL BE NEGRE.

* * *

I aquest any, en efecte, han sortit els cotxes que corren més que l'Alpha Romeo. Aquests sí que van com bòlids, que no és el mateix que anar de bòlit.

* * *

Són uns cotxes que pel nom enganyen, tenen nom de dona: Mercedes. Ara que el cognom ja fa comprendre que guanyaran: Benz!

* * *

L'única nota tràgica de la cursa fou el darrer esgarip dels altaveus: Sevilla, tres. Europa, zero!

CASAS VIEJAS

Copiem de *La Tradició Catalana*, d'Olot:

El Jurat o Tribunal popular de Càdiz, en el procés contra el Capità Rojas, pels afusellaments de Casas Viejas, va emetre el següent veredicte:

"8.º *¿Al ser designado Rojas para intervenir al frente de su compañía en la sofocación del movimiento revolucionario de esta provincia, recibió reglamentariamente órdenes verbales de que ni heridos ni prisioneros y que debían entregarse muertos a todos aquellos que se encontraban haciendo fuego contra la fuerza pública o portando armas o explosivos o con muestra evidente de haberlo realizado? Sí."*

El que va donar aquestes ordres inhumanes va ésser Manuel Azaña Diaz.

Tant com inhumanes, aquestes ordres *que no va donar* el senyor Manuel Azaña Diaz les trobem inteligibles. Si no fos per la distància, creuríem que el veritable responsable del drama de Casas Viejas era algun redactor de *La Tradició Catalana*...

L'ATRACCIO DE FORASTERS

Berga és una població deliciosa, que s'ha fet conèixer per la seva *Patum*. A més de la Patum, els bergadans tenen un altre motiu d'orgull: el santuari de Queralt; i un altre, encara, que ells ignoren i que si mai l'exploten, pot ésser d'una gran eficàcia per a l'atracció de forasters: l'autor del programa que anuncia les festes del Corpus d'enguany.

Perquè el programa del cas és una peça d'antologia que ens estalviarem de comentar reproduïnt algunes de les seves pàgines característiques.

LA NOVA PATUM

L'autor del programa glossa les excel·lències de la seva ciutat d'aquesta manera: parla del Passeig de la Indústria, *d'amples dimensions, que dóna a Berga una tonalitat de ciutat moderna.* L'home se'n felicita i s'estén en algunes consideracions més, i acaba afirmant que *el lloc de la nostra ciutat on la urbanització ha causat un veritable estrall és en aquest carrer-passeig.*

Del passeig del Parc Municipal diu, entre altres coses:

El parc—on sembla que s'han acoblat totes les gràcies vegetals de Berga—, és un joc de velluts, ombres, verdor i arbres—voleu dir que és un joc d'això, precisament? —*En resum: Parc de Berga, lloc adient per a llegir-hi, en mànegues de camisa i estirat sobre un banc de fustes verdes, un llibre de poemes cerebrals...*

Quan parla del santuari de Queralt, l'home s'emociona i s'eleva (900 m. sobre el nivell del mar). Parla de Déu, de l'Home, de l'infinit, de la mesquinesa i petitesa de les coses humanes. Després, però, reacciona. Què tantes històries! *Després d'haver fet un cabussó, per uns instants, en el món de la metafísica, cal baixar una estona al món de la realitat. El complement del santuari és l'hotel. En aquest hi trobaràs de tot. Et serà servida una daurada cuixa de pollastre...*

I en la carretera de Queralt, *en la quietud, densa, perceptible, els sentits (la mà la toca i la boca la mastega).* (Alça!)

POESIA PURA

Però si tot això és bo, la part del programa destinada a la poesia pura i a la poesia aplicada és formidable. Així, el senyor Josep Ferrer hi signa una *Bergadana* digna, almenys, de tot un mestre en Gai Saber, com el mateix Joan Llongueras o d'un poetarro tan exquisit com Salvador Perarnau.

I sinó, ací van unes estrofes de mostra:

Són esplais per tot l'estiu
les fonts de nostra encontrada.
Quina és la més preuada? •
Es la font de Mossèn Guiu.
Diàfan, fresquívol, clar,
és son continu rabeig,
amb tant suav remoreig,
què joiós, quin benestar!

MES POESIA

Però aquest poema, tot i ésser una Englantina com una casa per als Jocs Florals de l'any que ve, no és res, encara, al costat del poema de la Llonganissa Bergadana, d'autor anònim, que figura en el mateix programa.

El transcriurem complet, perquè no sabríem eliminar-ne cap vers:

LLONGANISA BERGADANA

Feta com la de pagès,
més bona que en eixa Casa
no en trobaran enlloc més.
N'és molt llarga i molt gustosa,
en té un gust especial;
sembla que sigui assecada
a l'Ermita de Queralt. •
En les taules ben complertes,
desempenya un gran paper;
en les gires i fontades
ocupa el lloc preferent.
L'especialitat de la Casa
és la regina farcida,
que quan se serveix a taula
se'n diu el barret del bisbe.
Quan vulguin menjar tocino,
aquí és bo, fresc i molt tendre;
eixa Casa no té el costum
de gatot per llebre vendre.

I si després del que hem transcrit, els bergadans no accepten la suggerència d'exhibir l'autor del programa i fer pagar entrada, és que no tenen la més insignificant noció del que és el sentit comercial.

POBRE ZAMENHOF!

Què diríeu si tot llegint un diari català trobéssiu un telegrama que poc més o menys fes així?:

Agriculturu.—Brelau: Am abuest esforoçs. qu een membes almnys assenpalat prijecte Ponèncit refensar oblipatòriament, veixell uerra olució qïetió, d'entén, perdct Infomacions pelocarilló.

Diríeu que ja compreneu perquè encara hi ha tanta gent que compra *El Ciero* i *La Vanguardia*, oi?

Doncs, totes aquestes paraules txecoslovaques són tretes de diversos textos d'un mateix exemplar de *L'Instant*: el de dilluns de la setmana passada.

I això sense matar-s'hi gaire. Perquè amb una mica de paciència es podria confeccionar tot un Esperanto millorat, nou de cap a peus.

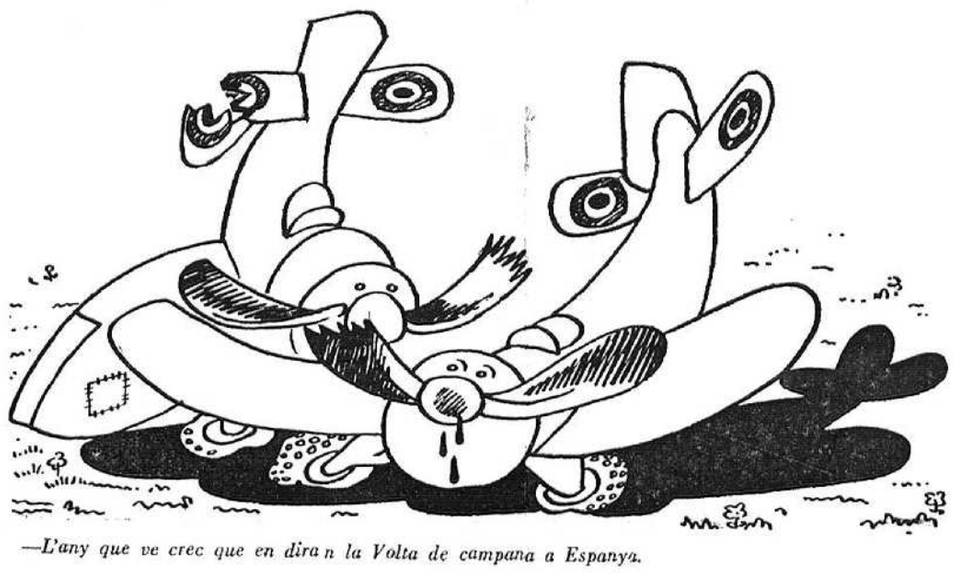

—L'any que ve crec que en diran la Volta de campana a Espanya.

Per a vestir amb elegància i per pocs diners

Casa Bastida

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria sistema Nord-Americà

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, en vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes.
Pantalones a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes.
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes.
Camises de seda a 12 i 15 pessetes.
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes.

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accesible a tothom. SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferentes formes, teles de gran fantasia estil anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confecciona tota mena de vestits amb bons folres i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors

IMPRESSORS!! Teniu cura de la vostra propaganda

AL VOSTRE CALENDARI POSEU-HI UN

MENSUAL GEGANT

EL VEUREU UN ANY SEGUIT, SEMPRE EN EL SEU LLOC
NO SERÀ ARRANCAT PER A POSAR-N'HI D'ALTRE

DEMANEU-LO A LA

Impremta Miret Guifré, 12 (Wifredo) Tel. 12291 - Barcelona